

TEZA:

Zgodnie z utrwaloną praktyką, postępowanie dyscyplinarne należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma podstaw do uniewinnienia obwinionego. Umorzenie z racji przedawnienia jest zasadne, gdy kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagają dalszego dowodzenia. W niniejszej sprawie nie ma możliwości jednoznacznego uznania, że w momencie popełnienia zarzucanych radcy prawnemu czynów zachodziły okoliczności, wyłączające ich karalność. Oznacza to, że jedynym sposobem zakończenia postępowania jest jego umorzenie ze względu na przedawnienie karalności czynu, którego popełnienie zarzuca się obwinionemu.

WO-222/22

ORZECZENIE

z dnia 28 marca 2023 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: **S WSD Piotr Karwat**

Sędziowie: **S WSD Michał Łukasik**

S WSD Adam Lonty /sprawozdawca/

Protokolant: **Piotr Ciepiński**

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2023 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego E. G. obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 233 ze zm.) w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
2. oddala wniosek obwinionego o zwrot kosztów podróży;
3. oddala wniosek obrońcy obwinionego, wyznaczonego z urzędu radcy prawnego B. S., o zasądzenie kosztów pomocy prawnej w zakresie postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym;
4. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 01 marca 2022 roku, błędnie nazwanym „Postanowieniem” umorzono postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu E. G., numer wpisu (...), obwinionemu o to, że w okresie od 13 lipca 2016 roku do 7 grudnia 2016 roku w (...) działając jako pełnomocnik ubezpieczonego K. W. uniemożliwił prowadzenie postępowania w sprawie IX U 1054/16 – Sad Okręgowy Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych – wnosząc o odroczenie rozpraw ze względu na swój stan zdrowia i nie wykonując zobowiązań Sądu do zapewnienia zastępstwa substytucyjnego tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 233 ze zm.) w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Wspomniane orzeczenie zostało wydane z powodu upłynięcia okresu przedawnienia karalności, o którym mowa w art. 70 ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych.

Od wskazanego orzeczenia odwołanie, błędnie nazwane „apelacją”, wniósł radca prawny E.G., wskazując zarzut naruszenia:

1. Art. 31 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 7) k.p.c. i art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że Oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, w sytuacji, gdy Oskarżony nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem, a tym samym nie popełnił przestępstwa i w niniejszej sprawie zastosowanie winien mieć art. 31 § 1 k.k.

2. Art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 632 pkt. 2 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i nieuwzględnienie wniosku E. G. o przyznanie kosztów związanych z stawiennictwem E. G. na rozprawach prowadzonych w
 - Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych pod sygn. akt: D 72/X/18
 - Wyższym Sądzie Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie o sygn. akt: WO-200/19

Mając na uwadze powyższe zarzuty radca prawny E. G. wniósł o:

1. Uniewinnienie Oskarżonego
2. Przyznania na rzecz E. G. kosztów związanych z stawiennictwem na rozprawach prowadzonych w Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych pod sygn. akt: D 72/X/18 oraz Wyższym Sądzie Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie o sygn. akt: WO-200/19 zgodnie z wnioskami znajdującymi się w aktach sprawy, które były składane przez E. G.

Wyżej wskazane odwołanie nosi datę 19 marca 2022 r. Doręczone zostało, do Okręgowej Izby Radców Prawnych 12 kwietnia 2022 roku wraz z wnioskiem o przywrócenia terminu do złożenia odwołania. Orzeczeniem z dnia 1 grudnia 2022 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych przywrócił radcy prawnemu E. G. termin do wniesienia odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 marca 2022 roku, sygn. akt D 26/XI/21.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 01 marca 2022 roku umarzającego postępowanie w sprawie obwinionego E. G. nie zasługuje na uwzględnienie a żądania z niej wynikające w całości zostają oddalone.

Mając na uwadze pierwszy zarzut stawiany skarżonemu orzeczeniu w kontekście pierwszego wniosku o jaki wnosi Skarżący, przede wszystkim należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie, nie może być mowy o uniewinnieniu obwinionego radcy prawnego od zarzucanych mu czynów. Zgodnie z utrwaloną i ugruntowaną praktyką, postępowanie dyscyplinarne należy umorzyć w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie

karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma podstaw do uniewinnienia obwinionego. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi jednak zawsze w rachubę, gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi już na przeszkodzie przedawnienie karalności (por. orzeczenie z dnia 28 maja 2019 roku o sygn. akt WO – 34/19). Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie, z uwagi na przedawnienie karalności, zachodzi brak możliwości prowadzenia postępowania dowodowego. Ponieważ w zebranych materiałach nie znajdują się dowody, w tym wymagane opinie biegłych oceniające stan chorobowy w jakim znajdował się obwiniony w czasie popełnienia czynu prowadzi to do konstatacji, iż nie ma możliwości jednoznacznego uznania, że w momencie popełnienia zarzucanych radcy prawnemu czynów zachodziły okoliczności, wyłączające karalność zarzucanych naruszeń Kodeksu Etyki i ustawy o radcach prawnych. Oznacza to, że jedynym sposobem zakończenia sprawy jest jej umorzenie ze względu na przedawnienie karalności czynu, którego popełnienie zarzuca się obwinionemu.

Odnosząc się do kolejnego, drugiego zarzutu dotyczącego przyznania na rzecz E. G. kosztów związanych z stawiennictwem na rozprawach prowadzonych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych pod sygn. akt: D 72/X/18 oraz Wyższym Sądzie Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie o sygn. akt: WO-200/19 zgodnie z wnioskami znajdującymi się w aktach sprawy, które były składane przez E. G., również należy stwierdzić, iż wskazane wnioski nie są zasadne.

Odnosząc się do postępowania toczącego się przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych, przed wszystkim, należy stwierdzić, iż nie może dojść do zasądzenia żądanych kosztów z uwagi na fakt, iż radca prawny E. G. nie wykazał w należyty sposób ich poniesienia. Stosownie do treści art. 618a § 4 k.p.k. taki obowiązek spoczywa na świadku, który żąda zwrotu kosztów dojazdu z miejsca zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowych. E. G. przedstawił jedynie odręcznie sporządzony wniosek o zwrot kosztów dojazdu opatrując go rachunkiem matematycznym z którego wynika żądana kwota. Wskazane postępowanie klóci się z już wskazanymi wyżej przepisami ale również z art. 618a § 1 k.p.k., z którego wynika, iż świadkowi (a na podstawie art. 618j k.p.k. również stronie) przysługuje zwrot kosztów podróży – z miejsca zamieszkania do miejsca wykonywania

czynności postępowania na wezwanie sądu w wysokości rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Ze wspomnianego wniosku nie wynika, iż radca prawny poniósł wskazane koszty, w szczególności nie przedstawiono żadnych rachunków czy faktur. Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, iż przyznanie żadnych kosztów dojazdu, nie może mieć miejsca, wobec braku należytego wykazania wysokości rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów przejazdu.

Odnosnie przyznania kosztów związanych ze stawiennictwem radcy prawnego E. G. na rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, należy stwierdzić, iż są one nienależne i nie mogą być zasądzone. Radca prawny E. G. od 3 czerwca 2019 roku korzystał z obrońcy z urzędu na którego we wskazanej dacie wyznaczono radcę prawnego B. S. Oznacza to, iż właściwa Okręgowa Izba Radców Prawnych poniosła koszty związane z zapewnieniem obwinionemu obrony i kolejne zasądzenia kosztów byłoby bezzasadnym ich powielaniem.

Zdecydowanie należy podkreślić, iż obwiniony zarówno przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym jak i Wyższym Sądem Dyscyplinarnym nie miał obowiązku stawiennictwa. Obwiniony mógł swoje wyjaśnienia przedstawić pisemnie podobnie jak mógł przedstawić jakiegokolwiek inne dowody w formie dokumentów.

Podsumowując powyższy wywód, żądanie zasądzenia zwrotu kosztów związanych ze stawiennictwem radcy prawnego E. G. na rozprawy prowadzone przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych są niezasadne gdyż ich poniesienie w żądanej wysokości nie zostało w należyty sposób wykazane. W stosunku do postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie należy stwierdzić, iż z racji wyznaczenia obrońcy z urzędu interesy radcy prawnego E.G. były zabezpieczone, a koszty obrońcy opłacone. Przyznanie zwrotu kosztów podróży na rozprawę w takim przypadku nie może mieć miejsca.

Na rozprawie w dniu 28 marca 2023 r. obwiniony złożył spis kosztów do akt sprawy, z którego wynika, że dojazd na rozprawę obwiniony odbył samochodem żony. W spisie kosztów obwiniony informuje również sąd o maksymalnych stawkach za przejazd samochodem osobowym, o których mowa w art. 618a par. 2 k.p.k. Biorąc pod uwagę brzmienie art. 618a par. 1 i 4 k.p.k., z uwagi na nie udokumentowanie tych kosztów, wniosek ten podlegał oddaleniu.

Ponadto, odnosząc się do wniosku obrońcy obwinionego, który złożył wniosek z dnia 22 marca 2023 r. o zasądzenie kosztów pomocy prawnej, w ocenie sądu wniosek ten podlega oddaleniu z uwagi na nie podjęcie przez obrońcę jakiegokolwiek czynności procesowej w obecnie toczącym się postępowaniu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.